

thinget. Og saa siger den ærede Rigsdagsmand, at Folkethinget ikke har faret med Lempe mod ham! Jeg tror virkelig, at han forgriber sig paa de historiske Kjendsgjerninger, og det er dette, jeg her vil tillade mig at drage ham til Minde. Den samme ærede Taler siger, at det er urigtig anført i Adressen, at Ministeriet lægger for sine Handlinger i det Store andre Synsmaader til Grund, end Folkethinget her; dette siger den ærede Rigsdagsmand, den forhenværende Finantsminister, er urigtigt. Men hvad er da Gruunden til, at disse Rigsdagssessioner under det nuværende Ministerium ere gaaede frugtesløse hen, at vi, naar Rigsdagen er sendt hjem, høre alle de doktrinære Hjøbenhaanske Blade ifæmme et Kor om, at Rigsdagen Intet har udrettet, at det Intet duer med hele dette Forfatningsvæsen og al denne almindelige Valgret, men at det kun er Landstthinget, der repræsenterer Dannelsen, Lærdom og de sande folkelige Interesser, hvorfor høre vi alt dette, dersom det ikke var seilagte Synsmaader, Ministeriet bød Folkethinget? Ja, jeg har i forrige Efteraar hørt Hs. Excellence Konseilspræsidenten sige til sine Vælgere, at det eneeste Udbytte af Betydning af den forrige Rigsdagssession var Konkursloven, og dersom det nuværende Ministerium bliver siddende ved Rigsdagens Slutning, kunde det hændes, at det eneeste Arbejde, der var færdigt, var Udpantningsloven; det var ikke noget betydeligt Arbejde, men det var da altid Noget, det var mere end Intet. Det er imidlertid ikke blot her i Folkethinget, at Ministeriets Synsmaader ikke passe. Hvad har Folkethinget faaet i denne Session fra Landstthinget? Rigsdagen har nu været sammen i 4 Maanedes, eller, naar man regner Ferien fra, i noget over 3 Maanedes, men hvilke større Lovarbejder er der kommet her ind i Folkethinget fra Landstthinget? Ikke et eneste. Ministeriet har leveret Landstthinget 2 større Arbejder, nemlig Fattigloven og Stervboloven, og ligge ikke disse 2 større Arbejder endnu i Svøb i Landstthingets Udvalg, uden at Nogen, ja jeg er vis paa ikke engang de ærede Ministre, som disse Love angaar, vide Noget om, hvorledes det vil gaa med disse Arbejder i Landstthinget — jeg vil ikke tale om Folkethinget. Jeg maa derfor atter tilbagevise det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds, naar han vil konstatere som Noget, der er givet, at de Synsmaader, Ministeriet opstiller om større Arbejder, passe til Rigsdagen, de passe ikke sammen med Repræsentationens Forestilling om de samme Arbejder, og det er af denne Grund, at der ikke kommer Noget ud af Rigsdagens Arbejde. Det er derfor, at Adressen saa rigtig siger, at den Maade, hvorpaa Tingene nu gaa, fører til en Lammelse i de vigtigste Grene af Lovgivningsværket. Mine Herrer, ifjor havde vi her nogle Stattelove, som bleve ansete for paatrængende og nødvendige; vi havde ikke engang alle de samme Love i Aar, men saa meget er vist, at vi ikke

ere et Haneffjed længere fremme med disse vigtige Stattelove, end vi vare ved Begyndelsen, ikke af denne Session, men af den forrige. Der er hængaaet to Sessioner, uden at Regjeringen har været i Stand til at bringe en eneste af de Stattelove igjennem, om hvilke den har begyndt med at sige, at de vare Sessionens vigtigste Opgave. Er dette ikke en Lammelse af Lovgivningsværket, er det ikke betænkeligt at gaa frem paa en saadan Maade? Det er dette, der staaar i Adressen, og det er denne, som jeg herved bilægger med de Kjendsgjerninger, der have fundet Sted under dette Ministerium. — En æret Taler sagde idag, at denne Adresse var noget Usædvanligt. Ja, Adresser af den Slags ere jo dog kjendte i vor forfatningsmæssige Historie, og det er jo ikke saaledes at forstaa, at vi her gjøre Noget, som aldrig før er flet. Det vides jo, hvorledes et Ministerium tidligere er blevet fjernet derved, at Folkethinget henvendte sig til Kongen. Om dette vil ske ved denne Adresse, eller der vil finde en Opløsning Sted eller et tredie Alternativ vil blive valgt, nemlig, at der Intet vil ske, vedrører ikke Sagens eget indre Indhold. For mig er det vel noget Usædvanligt at indgive en Adresse, men det er for mig ligesaa Usædvanligt at se et Ministerium blive siddende paa sin Plads uanfægtet, uagtet det lider det ene Nederlag efter det andet i det andet Kammer, i den folkevalgte Del af Rigsdagen — jeg siger: det er usædvanligt, thi det hændes ikke i andre parlamentariske Lande. De Herrer ovre ved Binduet tage ellers Alt paa deres Engelff, og komme og fortælle os indspøjte Danste, hvor praktisk det er med de parlamentariske Skikke i England. Tidligere tog man ogsaa Frankrig med, men nu siden det har kastet sig paa det Republikanske, hører man saare lidt til det Franste, men det Engelfske kommer dog frem alligevel. Jeg vil derfor spørge det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille), som jo saa godt kender de engelfske Forhold, om et Ministerium der, dersom det var passeret i Underhuset, at Regjeringen havde faaet den ene Bill negtet til Besning efter den anden, da ikke havde foretrukket, om det da ikke havde henvendt sig i Fortrolighed til Kongen og sagt: Der sidder en Rigsdag eller et Underhus, og det maa vi enten af med, eller ogsaa maa Deres Majestæt modtage vor Demission. Var dette ikke det Sædvanlige? men det, som her sker, er det Usædvanlige, at Ministeriet sidder over, oversidder de Beslutninger, som den folkevalgte Del af Rigsdagen Dag ud og Dag ind fatter, og det er det Usædvanlige, jeg beklager, det er det Usædvanlige hos Ministeriet, der fører til det Usædvanlige hos Folkethinget, nemlig, at indgive en Adresse.

Scavenius: Denne Adresse indeholder, saavidt jeg kan se, to Ting, som man maa skjelne fra hinanden. Den ene er en Tilkjendegivelse af